

אביהם של זוגות חשוכי ילדים

הצצה לדמותו של הרב בוכנר ומפעלו - ארגון 'בוני עולם'

מכאב אישי לתקוות רבים - הרב אליקים לבנון מנכ"ל ארגון 'בוני עולם', חושף בשיחה מיוחדת לעיתון 'הדרך', את מסלול הייסורים שהוביל את הרב שלמה בוכנר ורעייתו שליט"א, להקמת הארגון בארה"ב ובארץ. כשכיום הארגון מספק: תמיכה, יעוץ, ליווי, ומימון כספי לזוגות שלא זכו עדיין לפרי בטן, כדי שגם הם יצליחו להגיע לבשורה הטובה בשעתו"מ

מִן הַגֵּרָע יוֹסֵף זַע"ל: "אני לא יכול להירגע מהבכי שלה!"

זה התחיל ביעוץ ושיתוף מידע לזוגות אחרים, ואז התגלה הצורך בליווי ותמיכה, ומהר מאוד זה הוביל לצורך הבסיסי והידוע, "וכסף מנלך?" וכך החל הרב בוכנר שהיה איש עסקים, לגייס כסף לטיפולים לזוג אחד, ואז לעוד זוג, וכך זה החל להתגלגל, עד שנוצר ונוסד הארגון בארה"ב בצורה מסודרת.

לרב בוכנר לא היו עדיין שום יומרות מעבר לארה"ב שבניכר, אבל באחת משהיותיו בארץ, לפני כ-16 שנים הוא נכנס ובא להתברך אצל מִן הַגֵּרָע יוֹסֵף זַע"ל, והוא שדבר פעולותיו הברוכות של הרב בוכנר היה גלוי עבורו, אמר לו: "מוקדם יותר היום, הייתה אצלי אישה חשוכת פרי בטן, ומירה לי בבכי, אני לא יכול להירגע מהבכי שלה! אתה מוכרח להרחיב את הפעילות שלך גם לארץ הקודש!" הרב בוכנר שעוד קודם לכן, שאף להרחיב את הארגון גם לארץ, שמח על כך שמִן מורה לו להרחיב את הארגון ולהקים גם כאן בארץ, שלוחה נוספת, ומיד קיבל על עצמו להרחיב את הפעילות גם לישראל (מאז כבר הוקמו שלוחות נוספות גם במדינות אירופה, ועוד, ג.ו.1).

הרב לבנון מצטעף בערגה, ואומר, "שני דברים היו שטרוד את מנוחתו של מִן, כשהוא תמיד היה אומר שאין לו מנוח מצערם הרב, מדובר במעוכבי שידוך וחשוכי בנים. לא פלא שהוא נרתם בכל כוחו לדחוף את הנושא".

המפתיע, אומר הרב לבנון, שבאותה תקופה גם כשהרב בוכנר נכנס אל הרב שטיינמן זצ"ל, הוא דחפו ועודדו להרחיב את הפעילות לארץ, וכך כשהוא מחזק בעידודם וברכתם של גדולי הדור במקביל, החלה להירקם התרחבותו של ארגון 'בוני עולם' לפעילות שוטפת גם בארץ. מִן, מינה את הרב שניאור רווח, והרב אמיר קריספל, לנציגיו ושליחיו בארגון. מִן גם חתום על מכתב הלכתי התומך בפעילות הארגון, כשלצידו חתומים גם מִן הגר"ש אלישיב ומִן הגר"ש וואזנר זצ"ל (מצורף כאן צילום של המכתב המדובר).

כשמִן, שהיה נשיא הארגון, חלה את חוליו האחרון, ושכב בביה"ח הדסה ע"כ, על ערש דוי, הוא דאג לשלוח במיוחד שליח לנשיא מועצת חכמי התורה, מִן חכם הרב שלום

ביטוי אפשרי ממשי רח"ל, והוא אמר זאת במרירות רבה לאשתו.

"יש לנו משהו אחר ממשי בידיים - המידע שצברנו, יכול לסייע לזוגות אחרים!"

והיא, בביתנה היתרה, בתגובה, מציעה לו דיל: "יש לנו משהו אחר ממשי בידיים, המידע שצברנו, יכול לסייע לזוגות אחרים שעוברים את אותו מסע, יכול להביא לכך שהם יצליחו ולחבוק ילד בזרועותיהם, בוא נלך ונשתף את המידע היקר הזה עם זוגות אחרים, ונחסוך להם צער ועוגמת נפש. הדיל הזה, שחני מציעה באותם רגעים בנסיעה חזור מהפגישה עם הפרופסור, הוא הבסיס לכל הפעילות של ארגון 'בוני עולם', גם היא לא ידעה לשער באותם רגעים עד כמה ולאן הדברים יתפתחו, אבל מאז הדברים פשוט התחילו להתגלגל. כשחני החלה להוביל והרב בוכנר מסייע בעדה, אך עדיין לא מרים את המושכות בעצמו.

ואז זה הגיע, מספר לנו הרב לבנון, היה זה בערב יום הכיפורים, הסעודה המפסקת כבר הסתיימה, הרב בוכנר לבוש בבגדי היום הנורא, נעול נעלי בד ולבוש בקיטל וטלית, עומד לצאת לבית הכנסת לתפילת כל נדרי, אך הוא חש את הצער עוטר אותו, בכל הבתים האבות והסבים בירכו היום את הילדים והנכדים, אצלם זה חסה, וכעת הם כבר יודעים שזה גם יחסר לעולם.

הם עומדים בסמוך לדלת, ההרהורים רבים, מעתה על דברים רבים, כבר יאלצו שלא לבקש יותר: לא צער גידול בנים, לא הצלחה בלימודים, ולא הולכה לחופה. ואז היא עצרה בעדו ואמרה לו: "בבקשה, אני חייבת שנעשה זאת יחד!"

הוא לא היה זקוק לשום הסברים במה מדובר, והוא הניד בראשו אחת מעלה ואחת מטה, ובזה נחתם העניין.

אם עד לאותה תקופה, התקווה לילדים שלו, היא זאת שנתנה משמעות לחייהם של הרב בוכנר ורעייתו, החל מאותו רגע, הסיכוי והתקווה של הזוגות האחרים לילדים שלהם, היא המשמעות שלהם לחיים. הרב לבנון מחדד בשיחה, כי בתקופה שהרב בוכנר החל לעסוק בכך, זה היה בכלל טאבו בציבור שלנו לדבר על הנושא, ובזכותו, ב"ה הסכר נפרץ.

רעייתו. הם, בגופם ובדמם (תרתי משמע), הקימו את הדבר העצום והחריג הזה מהמסד ועד הטפחות. והוא מחדד, למה זה נחשב לחריג: "מדובר בארגון שאין לו אח ורע, לא בארץ ולא בעולם, הן ברמת מעטפת התמיכה עבור הזוגות חשוכי הילדים, והן במימון הטיפולים". אך מאידך, חשוב לו להבהיר לי, כי "למרות המעורבות האדירה של היועצים בארגון, אין הם מכירים את הזוגות בשמותיהם. אלא כל זוג שמלווה ע"י צוות הארגון מקבל קוד מספרי, וזה הופך להיות מספר התיק שלו, וכשנערכת התייעצות בארגון, היא נערכת על פי מספר התיק שהזוג קיבל".

הכול החל, לאחר שהרב שלמה וחני בוכנר נישאו, ולמרות שניסו וניסו, והלכו מרופא אחד למשנהו ומטיפול כזה לאח, עדיין הם לא הצליחו להביא ילדים לעולם. וכך חלפה לה שנה ועוד שנה, עד שהשנים הלכו והצטברו, למעל 20 שנה של טיפולים וניסיונות.

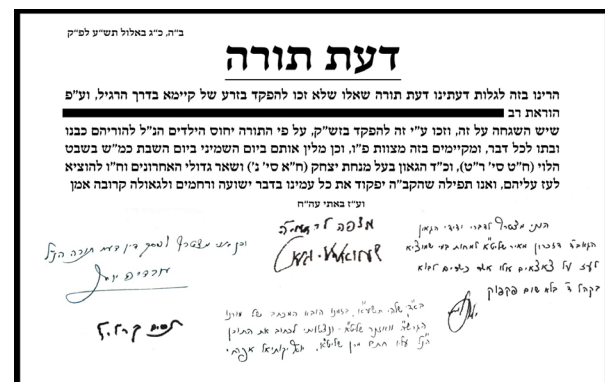
20 שנה של התמודדות עם תקווה, חלום שהולך ומתרחק, הולך ומתנדף... ואז, יום אחד הם הגיעו אל עוד פרופסור בכיר, אולי אולי ימצאו דרכו תקווה ומוצא, אבל הוא ניפץ להם את החלום לרסיסים, כשהוא מציע להם להשלים עם מִר-גורלם. "אתם צריכים להפנים שלא יהיו לכם יותר ילדים." כך חתם הפרופסור את דבריו, והם יצאו מהקליניקה נכנסו לרכב, והרב בוכנר מהרהר לו, בזעקתה של רחל אמנו ליעקב: "הבה לי בנים, ואם אין מתה אנוכי", הוא חש זאת בעצמותיו בכל העוצמה, נהר ההדסון שהם חלפו על פניו באותה העת משמאל וגורד השחקים שהשתרע מימין, אף הציבו לכך

נחמן וינברג

לפני למעלה מ-3,000 שנה, בעת התעצם השיעבוד המצרי באבותינו ואמותינו, בין היתה, בגזירת: "כל הבן הילוד היאורה, תשליכוהו". עמדו לעם היהודי שתי המיילדות העבריות שפרה ופועה, שלא שעו לגזירתו של פרעה הרשע. ולא רק שלא שעו, אלא כפי שמעידה התורה הקדו' בעצמה: "ותיראן, המיילדות את האלוקים, ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך מצרים, ותחיינן את הילדים" (שמות א, י"ז). ומסבירה הגמ', שהן גם דאגו לתינוקות שנולדו, בכך שהלכו וסיפקו להם מים ומזון (סוטה י"א). כעת שאנו נמצאים לקראת חג הפסח הקדוש, חשבנו כי מן הראוי והנכון, לסקור עבור ציבור הקוראים של עיתון 'הדרך', את פעילותו החשובה והענפה של ארגון 'בוני עולם', העוסק ופועל בכל ימות השנה כולה בתמיכה וסיוע לחשוכי ילדים כדי להגיע לתוצאה המיוחלת בחסדי ה'.

לא קל להשיג את הרב לבנון, מנכ"ל הארגון, לראיון ושיחה על ארגון 'בוני עולם', יהודה, האחראי על החלק הלוגיסטי בארגון, מתרה בי ואומר לי מראש, "הכי טוב לקיים שיחה עם הרב לבנון זה בזמן הנסיעה, אז זה נחשב לזמן הפנוי שלו". וכך לאחר מספר ניסיונות של תיאום ראיון עימו, אני נאלץ לקבל את עצתו של יהודה, ולקיים ראיון על גלגלים.

הרב לבנון, מעדיף להצטנע, זה לא המפעל שלי, הוא מדגיש. כל דבר הזה הוא יזמה של הרב שלמה בוכנר ובעיקר של

עבורם, והוא לא שלו עם עצמו עד שהם מגיעים ויוצאים אל הבשורה המיוחלת.

יום אחד הרב בוכנר הגיע להתרים גביר גדול מאוד, אותו אדם אמר לו לשם מה צריך את בוני עולם, הרי יש את קופות החולים? (אמנם יש את המימון של הקופות חולים, אבל יש את החלק של ההשתתפות העצמית בטיפולים הללו שמגיע לאלפי שקלים)

אחרי תקופה, בנו של אותו עשיר היה צריך למימון של ניתוח מסוים, והיו אנשים בארגון שרצו לפנות לאותו עשיר שיממן את הטיפול של כלתו, אך הרב בוכנר אמר שאם אותו בן היה מעוניין שאבא שלו ידע על כך, הוא עצמו היה פונה אליו. וכנראה שעד היום הזה, אותו עשיר לא יודע שהנכדים שיש לו מבנו וכלתו, הגיעו לעולם בסיוע של ארגון 'בוני עולם', לו הוא סירב לתרום בעבר.

כהן שליט"א, שימשיך את דרכו, כנשיא הארגון, ואכן כמחן זצ"ל בשעתו, ממנו נהנים בהתייעצות והכוונה, והוא אף נוהג להתפלל בערבי חגים על התורמים. בנוסף, גם בנו של מרן, הרב דוד יוסף, הרב שלמה משה עמאר, הרב שמעון בעדני, לצד יתר גדולי התורה, מלווים את הארגון ביום-יום, במתן תשובות ומענה לשאלות ההלכתיות שמתעוררות וצוות על הפרק. במהלך שיחתנו מגלה לי הרב לבנון בדרך אגב נקודה ייחודית נוספת, שאף היא לא מוכרת ולא מקובלת בארגונים אחרים בעולם, מדובר בגישה המובילה בארגון, היא של חשיבה עבור הבן והאח שלי, כאשר נקודת המוצא של כל יועץ היא, שכל זוג שהוא מעורב בתיק שלו, המחשבה היא מה היית עושה אילו זה היה אחיך או בנך. גישה זו התקבעה בארגון בהנחייתו של הרב בוכנר, שחש מול כל זוג חוג שסיפורם מגיע לאוזניו כאילו מדובר בבן שלו, והוא לא נח ולא מרפה, עד שהוא יודע שהם קיבלו את הליווי הייעוץ והמענה הכי טוב שניתן להביא

בעוד כחודש, ביום ח"י אייר, ל"ג בעומר, נעלה בעז"ה יחד עם רבבות רבבות המוני בית ישראל להשתתחות ותפילה על ציונו של התנא האלוקי מגלה ספר הזוהר הרשב"י זיע"א (לאחר שבשנה שעברה הדבר נמנע מאיתנו) זה הזמן והמקום להביא את סיפור הישועה שהתקבל במשרדי בוני עולם ונחשפנו אליו במסגרת ראיון זה

לי מאוד.. תוך רגע נזכרת. הייתה זו מודעה של ארגון שהיה מוכר לי מאוד. אולי אפילו מזוהה איתי.. בעצם שותף שלי לכל ההמתנה הזאת כאן ועכשיו על יד חדרו של הרופא הבכיר. אכן. 'בוני עולם' הארגון שהפך להיות צלע שלישי בחיינו בתקופה האחרונה. בידיעה בישרו כי ניתן להצטרף לסגולה הידועה של חלוקת ח"י רוטל משקה ביום ל"ג בעומר במירון המחולק על ידי הארגון. אמת, כשישועה זמנה לבוא, הרי שהיא מתגלגלת בצירוף מקרים מעניין. הראיתי לבעל, ובלי דיבורים מיותרים ועל סמך מבט משותף בעיניים הבנו, שלא בכדי שולבו שני נקודות אלו אל אותו מסמך כרומו המוחזק בידי ברגע גורלי שכזה. כעת תורי היה ליטול את הנייד ולחייג. ביקשתי להצטרף לסגולה. העברתי את פרטי התשלום לכך ומסרתי את שמותינו לתפילה ובכך סיימתי את השיחה כשאנחת ספק רוחה ספק מועקה בוקעת מפי.

כעבור דקות שנדמו כנצחיות הזמנו להיכנס אל חדר הרופא. הרגשנו שהפעם משהו שונה. שלווים יותר מבעבר ורגועים הרבה מביקורים קודמים במחוזות כגון אלו. משהו בפנים אמר לי שעשינו את הדבר הנכון..

מה אומר? לא שהימים הקרובים היו חוויה עילאית. ממש לא. ההיפך הגמור. הם היו טרופי שינה ונטולי מרגוע עד כדי איבוד שפיות. שוב תפילות ותקוות. דמעות ותחנונים. אך לכל זה נלוותה אינטואיציה פנימית שנתנה סיכוי... טוב, נו, נשמע לא הגיוני, אבל כעבור שבוע ויותר, בתאריך י"ז אייר, ערב ל"ג בעומר צלצל הטלפון. על הקו היה אותו רופא גדול... הדקות שאחרי השיחה היו אלו שגרמו לי לכתוב לכם את סיפורי האישי... השנה נעלה ביחד איתה למירון, להודות על הבלתי יאומן שקרה בזכות אותה שותפות בסגולה..."

את מכתבם המרגש, בחרו בני הזוג לחתום בהצהרה המעודדת הבאה:

**"תזכו למצוות!
ותפרסמו כמה שיותר! שידעו שיש משהו שנובד, גם כשנראה שאבדה כל תקווה מהעין!"**
נציגי 'בוני עולם', נענו לקריאתם של בני הזוג, ובחרו בהזדמנות זו, ערב חג הפסח תשפ"א, במסגרת הראיון 'להדרך', לצרף ופרסם את המכתב שקיבלו, ככתבו וכלשונו.

"הכול התחיל מספר שנים קודם. כששנה ראשונה חלפה מנישואינו ובשורות חדשות מסרבות להופיע. שנה הופכת לשניים ושלוש לשש. ככל שחולף הזמן. האור נראה מתרחק ונעלם. תחתם נכנסות לחיינו כותרות ותשובות מסחררות ששואבות אותנו ללא הרבה אופציות למסע מפרך ומייגע שדורש מאיתנו את שאריות כוחנו בכדי לזכות לפרי בטן שיאיר את החשיכה שהשתלטה על ביתנו. מרופא לרופא ומטיפול לטיפול והאכזבות מכות בפנינו שוב ושוב כאילו בחר הגורל להתל בנו חזר ושנית. מפורקים ורצוצים הילכנו בעצת מי שיעץ וקישר לפתחו של מומחה בעל שם ידוע להתדפק על משמרתו בסבב טיפול נוסף שסיכוייו לא מעודדים בלשון המעטה. התור נקבע איפה לתאריך ט' באייר. גייסנו את פיסות שפיותנו שנותרו עימנו. וממקום מוכר של ניפוץ חלום ונפילה. אמרנו אומר לאזור מותנינו עוד פעם אחת ולו בכדי שנדע שלא מנענו מעצמינו דבר בדרך לזכייה הנכספת משאת חיינו ומשאלת ליבנו לחבוק ילד משלנו.

שמנו פעמינו ביום המיועד אל עבר הקליניקה המסומנת בה תלינו את תקוותינו הבודדה אולי יעלו אלפי הדמעות שהורדנו עד כה והיו ניצבים בחדר הרופא ויזעקו את הדממה שבתוכנו ודווקא כאן יקרה מה שלא קרה עד היום? אולי ומאמץ נוסף זה יבקע את השער החתום ונצא לחיים מיוחלים?

ישבנו שם בחדר ההמתנה דרוכים ומתוחים. מקווים וממלמלים פרקי תהילים כמו נאחזים בשבביה האחרונים של התקווה לסיום המסע שלנו. כך ישבנו ודמיונו שט הנה והנה. וכמו להרגיע את סערת הנפש ונטלתי עיתון מוכר לי משכונת מגורי החרדית ששכב על גבי הדום הברזל הקר בינות לשאר גזרי העיתונים המיועדים לענג את זמנם של הממתנים בחוץ. בסוף העיתון, מתוך שורות צפופות ומאות מילים, צצו מולי מילות מכתב של אחד הקוראים, בו הוא מעיר שמהיכרותו האישית הרי שברצונו לידע את הציבור על סגולת פלאים המוכרת כמוכחת לחשוכי ילדים, והיא: חלוקת ח"י רוטל משקה ליד ציונו הק' של הרשב"י ביום ההילולא המשמש ובא, הריהו ביום ל"ג בעומר. עלעול ממשין בדפי העיתון משך את עיני למודעה צנועה שצדה את מבטי. משהו בה היה מוכר